

## **II FSK 3302/15 - Wyrok NSA z 2016-02-16**

*Skarga kasacyjna na uchwałę Rady Miejskiej w Zbąszynku w przedmiocie skargi na uchwałę rady miejskiej w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi uchyla zaskarżony wyrok w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Gorzowie Wielkopolskim.*

### **Sentencja**

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie: Przewodniczący - Sędzia NSA Antoni Hanusz, Sędzia NSA Małgorzata Wolf-Kalamala, Sędzia del. WSA Wojciech Stachurski (sprawozdawca), Protokolant Katarzyna Łysiak, po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2016 r. na rozprawie w Izbie Finansowej skargi kasacyjnej Prokuratora Okręgowego w Zielonej Górze od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 2 września 2015 r., sygn. akt I SA/Go 298/15 w sprawie ze skargi Prokuratora Rejonowego w Świebodzinie na uchwałę Rady Miejskiej w Zbąszynku z dnia 20 grudnia 2012 r. nr XXV/90/2012 w przedmiocie skargi na uchwałę rady miejskiej w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi uchyla zaskarżony wyrok w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Gorzowie Wielkopolskim.

### **Uzasadnienie**

#### **1. Wyrok Sądu I instancji.**

Wyrokiem z dnia 2 września 2015 r. sygn. I SA/Go 298/15, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim, oddalił skargę Prokuratora Rejonowego w Świebodzinie na uchwałę nr XXV/90/2012 Rady Miejskiej w Zbąszynku z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie ustalenia wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi składanej przez właścicieli nieruchomości.

#### **2. Przedstawiony przez Sąd I instancji stan sprawy.**

Sąd I instancji wskazał, że Prokurator Rejonowy w Świebodzinie wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim skargę na ww. uchwałę Rady Miejskiej w Zbąszynku w części obejmującej punkt F załącznika nr 1 do tej uchwały zawierającej sformułowanie "Oświadczam, że jestem świadomy/a odpowiedzialności karnej za podanie danych niezgodnych ze stanem faktycznym." Zaskarżonej uchwale Prokurator zarzucił istotne naruszenie prawa materialnego - art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. nr 142, poz. 1591 ze zm.) oraz art. 6n ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2012 r. poz. 391, ze zm.), poprzez złożenie w załączniku do uchwały, przez osobę składającą deklarację lub osobę reprezentującą składającego deklarację oświadczenia, zawierającego pouczenie o odpowiedzialności karnej za podanie danych niezgodnych ze stanem faktycznym (pkt F załącznika), podczas gdy art. 6n ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach nie daje możliwości nakładania przez organ stanowiący gminy na podmiot składający deklarację obowiązku potwierdzenia danych pod groźbą odpowiedzialności karnej. Na tej podstawie strona skarżąca wniosła o stwierdzenie nieważności uchwały w zaskarżonym zakresie.

W odpowiedzi na skargę Rada Miejska w Zbąszynku poinformowała, że na sesji Rady, która odbędzie się w sierpniu 2015 r., podjęta zostanie uchwała mająca na celu wyeliminowanie z obrotu prawnego wadliwego zapisu w deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi składanej przez właścicieli nieruchomości.

#### 1. Uzasadnienie wyroku Sądu I instancji.

Oddalając skargę Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim wskazał, że uchwała sprzeczna z prawem jest nieważna, przy czym nieważność, którą sąd stwierdza, powoduje jedynie istotne naruszenie prawa. Nie ma sprzeczności z prawem, jeżeli określone rozstrzygnięcie nie jest wyraźnie zakazane przez ustawodawcę i mieści się w granicach uznania. Zdaniem Sądu I instancji, za prowadzące do stwierdzenia nieważności istotne naruszenie prawa należy uznać uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Z istotnym naruszeniem prawa mamy do czynienia, jeżeli pociąga ono za sobą negatywne skutki dla określonego podmiotu lub znacząco wpływa na stosunki społeczne. Jeżeli miałyby one zostać w widoczny sposób zdeformowane w wyniku zachowania mocy przez niezgodny z prawem akt, to stanowi on istotne naruszenie prawa. Chodzi zatem o naruszenie o poważnym ciężarze gatunkowym.

Badając uchwałę Rady Miejskiej w Zbąszynku z dnia 20 grudnia 2012 r. nr XXV/90/2012 w zaskarżonym przez Prokuratora zakresie Sąd I instancji nie podzielił poglądu, że poprzez umieszczenie w deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi składanej przez właścicieli nieruchomości w części obejmującej punkt F załącznika nr 1 do tej uchwały sformułowania "Oświadczam, że jestem świadomy/a odpowiedzialności karnej za podanie danych niezgodnych ze stanem faktycznym.", uchwała ta dotknięta została wadą nieważności. Nie można w stanie prawnym obowiązującym w dacie podejmowania uchwały stwierdzić, że organ stanowiący miasta przekroczył delegację ustawową, zamieszczając w deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi składanej przez właścicieli nieruchomości w części obejmującej punkt F załącznika nr 1 do tej uchwały ww. sformułowanie.

Sąd I instancji podkreślił, że norma art. 6n ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach uprawnia radę gminy do określenia w drodze uchwały wzoru deklaracji przy uwzględnieniu konieczności zapewnienia obliczenia wysokości opłaty za gospodarowanie. Opracowany wzór powinien umożliwić prawidłowe obliczenie wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi składanymi przez właścicieli nieruchomości, jednak to nie wyklucza umieszczenia w tych formularzach informacji mających spowodować ich wypełnienie w sposób zapewniający podanie danych odpowiadających rzeczywistości. Skarżący nie wskazał istnienia regulacji prawnej zakazującej informowania podatnika o ponoszeniu odpowiedzialności karnej, do której należy także zaliczyć odpowiedzialność karno-skarbową ponoszoną za określone działania, a która poprzez regulację zawartą w art. 6q odsyłającą wprost w całości do regulacji Ordynacji podatkowej, może na taką odpowiedzialność wskazywać. Sąd zwrócił uwagę na stanowisko Ministra Środowiska zawarte w piśmie z dnia 1 października 2013 r. SOS-024-5216/13, dotyczące braku podstaw do nakładania na właścicieli nieruchomości sankcji karnych skarbowych. Zawarcie przez Ministerstwo Środowiska stanowiska dotyczącego, także zagadnienia możliwości stosowania sankcji karnej skarbowej, wskazuje na istniejące w tym zakresie wątpliwości. Oznacza to, że kwestia braku tej odpowiedzialności nie był oczywista, a pouczenie o możliwości jej poniesienia nie miało charakteru rażącego. Ponadto stanowisko Ministerstwa Środowiska wyraża jedynie jego pogląd, nie jest natomiast aktem uwalniającym od tej odpowiedzialności.

Sąd podkreślił, że w postępowaniu sądowoadministracyjnym nie przesądza się kwestii dotyczącej odpowiedzialności karnej, karnoskarbowej. Istnienie lub brak istnienia tego rodzaju odpowiedzialności, nie ma dla rozpoznawanej sprawy znaczenia albowiem samo pouczenie nie tworzy takiej odpowiedzialności. Dodał ponadto, że istotą prawidłowego działania państwa jest działanie nie tylko jego organów zgodne z ustalonym przez nie rzeczywistym stanem faktycznym, ale również składanie przez obywateli oświadczeń odpowiadających rzeczywistości. Podniósł, że złożenie deklaracji zawierającej oświadczenia wiedzy, zakwestionowane przez prokuratora, nie skutkuje odpowiedzialnością z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 553 ze zm.) albowiem odebranie oświadczenia musi nastąpić pod rygorem odpowiedzialności karnej, a w cytowanym sformułowaniu brak jest stwierdzenia, że oświadczenie jest składane pod rygorem odpowiedzialności karnej. Przepis art. 6n powołanej ustawy określa jedynie niezbędne elementy, które powinny znaleźć się we wzorze deklaracji, ale co podkreślił Sąd, nie wymienia enumeratywnie wszystkich elementów składowych tego wzoru. Dlatego zawarcie oświadczenia, którego treść legła u podstaw zaskarżenia przez prokuratora uchwały z dnia 20 grudnia 2012 r. należy, także oceniać w kontekście realizacji szeroko rozumianej zasady praworządności, wyrażonej w art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej.

Sąd I Instancji uznał, że zapis kwestionowanego oświadczenia nie jest objaśnieniem dotyczącym sposobu wypełnienia deklaracji. Wskazuje jednak osobie wypełniającej, że powinna zwrócić uwagę na okoliczność podawania prawdziwych danych tym bardziej, że jak wynika wprost z przepisów ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, deklaracja stanowi podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego. Zatem w interesie składającego deklarację jest podanie prawdziwych danych. Zdaniem Sądu złożenie oświadczenia pozostawało bez wpływu na wielkość opłaty należnej za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Oświadczenie stanowiące część formularza deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi składanej przez właścicieli nieruchomości należy traktować jako mające charakter informacyjny i zmierzające do zwrócenia przez podmiot składający deklarację szczególnej uwagi oraz dbałości o jej prawidłowe wypełnienie. Dlatego też Sąd nie stwierdził, by skarżona uchwała Rady Miejskiej w Zbąszynku zawierająca ww. sformułowanie naruszała prawo w sposób skutkujący zastosowanie art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm. - dalej: "p.p.s.a.").

## 2. Skarga kasacyjna.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu I instancji złożył Prokurator Okręgowy w Zielonej Górze. Wyrok ten zaskarżył w całości, zarzucając mu:

I. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie: art. 7, art. 94 i art. 168 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, poprzez przekroczenie przez organ władzy publicznej, tj. organ samorządu terytorialnego - Radę Miejską w Zbąszynku upoważnienia ustawowego do działania w granicach prawa, skonkretyzowanego w art. 18 ust. 2 pkt. 8 i art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, art. 6n ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, art. 121 § 2 ustawy Ordynacja podatkowa - poprzez błędną jego wykładnię, prowadzącą do nieuprawnionego w tym wypadku przyjęcia, że co nie jest wyraźnie zakazane przez ustawodawcę to jest dozwolone, gdyż mieści się w granicach prawa, a w konsekwencji podjęcie uchwały z dnia 20 grudnia 2012 r. Nr XXV/90/2012 w sprawie ustalenia wzoru formularza deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi

składanej przez właścicieli nieruchomości, zawierającego niedozwolone oświadczenie o odpowiedzialności karnej;

## II. naruszenie przepisów postępowania administracyjnego, a mianowicie:

1. art. 151 § 1 p.p.s.a. - polegające na błędnym uznaniu, że Rada Miejska w Zbąszynku nie przekroczyła kompetencji ustawowych zawartych w przepisach art. 7, art. 94 i art. 168 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 18 ust. 2 pkt. 8 i art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, art. 6n ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, art. 121 § 2 ustawy Ordynacja podatkowa i - na tej podstawie - niezasadnym oddaleniu skargi;

2. art. 141 § 4 p.p.s.a. - polegające na: a) błędnej interpretacji treści oświadczenia zamieszczonego w deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi (załączniki nr 1 w rubryce F) i w konsekwencji nieprawidłowym uznaniu, że dokument ten nie został wypełniony pod rygorem odpowiedzialności karnej i karno-skarbowej, b) pisemnym uzasadnieniu wyroku przy użyciu sformułowania, że orzeczenie dotyczy oświadczenia zawartego w treści deklaracji na podatek od nieruchomości, rolny i leśny, podczas gdy w rzeczywistości dotyczy ono oświadczenia zawartego w deklaracji o opłacie za gospodarowanie odpadami komunalnymi;

- które to uchybienia miały istotny wpływ na wynik sprawy.

Wskazując na powyższe skarżący kasacyjnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Gorzowie Wielkopolskim.

## 3. Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje.

1. Skarga kasacyjna zasługiwała na uwzględnienie.

2. Zasadne okazały się zarzuty skargi kasacyjnej dotyczące przekroczenia przez Radę Miejską w Zbąszynku upoważnienia ustawowego przy podejmowaniu uchwały nr XXV/90/2012 z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie ustalenia wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi składanej przez właścicieli nieruchomości, w części obejmującej punkt F załącznika nr 1 do tej uchwały zawierającej sformułowanie "Oświadczam, że jestem świadomy/a odpowiedzialności karnej za podanie danych niezgodnych ze stanem faktycznym."

3. Skarżący kasacyjnie słusznie zwrócił uwagę, że organy władzy publicznej, do których zaliczane są także organy samorządowe, mogą działać na podstawie i w granicach prawa (art. 7 Konstytucji). Ta ważna zasada demokratycznego państwa prawa stanowi gwarancję ochrony obywateli przed omnipotencją organów państwa. Organy władzy publicznej mogą działać jedynie w granicach wyznaczonych przez przepisy prawa, określające ich zadania, właściwość i tryb postępowania. Dlatego też nawet wówczas, gdy swoim rozstrzygnięciem organ władzy publicznej stara się według swego przekonania w sposób racjonalny ukształtować określone stosunki prawne, to takie rozstrzygnięcie jest dopuszczalne, o ile znajduje oparcia wyrażne obowiązujących przepisach prawa. Władza publiczna nie działa bowiem w myśl zasady: "co nie jest zakazane jest dozwolone", lecz według reguły: "dozwolone jest tylko to co wynika z przepisów prawa".

Zasada działania na podstawie i w granicach prawa nie doznaje ograniczeń w odniesieniu do działalności uchwałodawczej organów samorządu terytorialnego w zakresie stanowienia prawa miejscowego. Przeciwnie, z art. 94 Konstytucji wyraźnie wynika, że organy samorządu terytorialnego na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. Zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. Podobnie w art. 168 Konstytucji przyjęto, że jednostki samorządu terytorialnego mają prawo ustalania wysokości podatków i opłat lokalnych w zakresie określonym w ustawie.

Obowiązek przestrzegania upoważnień ustawowych przy stanowieniu prawa miejscowego znajduje także potwierdzenie w 18 ust. 2 pkt. 8 i art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. W obu tych przepisach ustawodawca wyraźnie wskazuje na upoważnienia ustawowe, jako warunek stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy. Natomiast przywołany przez Sąd I instancji art. 18 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, ustanawia domniemanie właściwości rady gminy, jako jednego z organów gminy, we wszystkich sprawach pozostających w zakresie działania gminy. Przepis ten nie stwarza zaś domniemania kompetencji rady gminy do wydania aktów prawa miejscowego. Jak już bowiem stwierdzono w orzecznictwie "art. 94 Konstytucji wyklucza możliwość wydania aktu normatywnego o powszechnie obowiązującym charakterze na podstawie ogólnego przepisu kompetencyjnego, jakim jest art. 18 ust. 1 ustawy z o samorządzie gminnym" (wyrok z dnia 16 maja 2001 r., III SA 2622/00, ONSA 2002, nr 3, poz. 114). Stanowiąc prawo miejscowe rada gminy powinna działać w granicach upoważnienia ustawowego.

4. Upoważnienie ustawowe do wydania aktu prawa miejscowego, określającego wzór deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi składanej przez właścicieli nieruchomości, zawiera art. 6n ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości. W stanie prawnym obowiązującym w dniu podjęcia uchwały przez Radę Miasta w Zbąszynku, która została zaskarżona do Sądu I instancji, przepis ten stanowił: "Rada gminy, uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowego obliczenia wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, określi, w drodze uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego, wzór deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi składanej przez właścicieli nieruchomości, obejmujący objaśnienia dotyczące sposobu jej wypełnienia oraz pouczenie, że deklaracja stanowi podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego. Uchwała zawiera także informację o terminach i miejscu składania deklaracji." Zakres upoważnienia zawartego w tym przepisie został wyraźnie określony przez wyczerpujące wyliczenie zagadnień przekazanych gminie do uregulowania w drodze uchwały w sprawie wzoru deklaracji i niedopuszczalna jest roszszerzająca wykładnia ustawowego upoważnienia (zob. wyrok NSA z dnia 20 stycznia 2016 r., II FSK 2419/15).

Z art. 6n ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w żadnym razie nie można wywieść upoważnienia dla rady gminy do zamieszczenia w deklaracji pouczenia o odpowiedzialności karnej. Jedyne pouczenie jakie zgodnie z delegacją zawartą w tym przepisie powinno znaleźć się w deklaracji to pouczenie, że deklaracja stanowi podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego. Zamieszczenie we wzorze deklaracji pouczenia o odpowiedzialności karnej za podanie danych niezgodnych ze stanem faktycznym stanowi przekroczenie zawartego w tym przepisie upoważnienia ustawowego.

Podstawy do zamieszczenia we wzorze deklaracji pouczenia o odpowiedzialności karnej za podanie danych niezgodnych ze stanem faktycznym, nie daje też art. 6q ustawy o utrzymaniu

czystości i porządku w gminach, w którym zawarte jest odwołanie do stosowania wprost w sprawach dotyczących opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa. Wskazany tą drogą przez Sąd I instancji art. 121 § 2 Ordynacji podatkowej nakłada na organy podatkowe obowiązek udzielania niezbędnych informacji i wyjaśnień o przepisach prawa podatkowego pozostających w związku z przedmiotem tego postępowania. Trzeba jednak zauważyć, że przepis ten reguluje obowiązek procesowy organu prowadzącego postępowanie. W żadnej mierze nie można tego obowiązku utożsamiać z upoważnieniem do stanowienia aktu prawa miejscowego.

W konsekwencji rację ma autor skargi kasacyjnej twierdząc, że żaden z przepisów stanowiących materialno-prawną podstawę zaskarżonej do Sadu I instancji uchwały nie upoważniał Rady Miejskiej w Zbąszynku do nałożenia obowiązku składania oświadczenia świadomości co do odpowiedzialności karnej za podanie danych niezgodnych ze stanem faktycznym.

5. Pozostaje jeszcze do rozstrzygnięcia kwestia, jaki charakter miało naruszenie prawa poprzez zawarcie w przyjętym wzorze deklaracji oświadczenia świadomości o odpowiedzialności karnej za podanie danych niezgodnych ze stanem faktycznym. Trzeba bowiem mieć na uwadze, że zgodnie z art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. Jednak w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały lub zarządzenia, ograniczając się do wskazania, iż uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa, o czym stanowi art. 91 ust. 4 tej ustawy.

Z treści tych przepisów wynika, że przesłanką stwierdzenia nieważności uchwały organu samorządu gminnego jest istotne naruszenie prawa, na co trafnie wskazał Sąd I instancji. Nie można jednak przyjąć, że nie dochodzi do istotnego naruszenia prawa, jeżeli określone rozstrzygnięcie nie jest wyraźnie zakazane przez ustawodawcę i mieści się w granicach uznania. Jak już bowiem wyżej stwierdzono, do stanowienia prawa miejscowego niezbędne jest wyraźne upoważnienie ustawowe i nie działa tu reguła: "co nie jest zakazane jest dozwolone", lecz zasada odwrotna: "dozwolone jest tylko to co wynika z przepisów prawa". Stanowienie prawa miejscowego bez upoważnienia ustawowego lub z przekroczeniem granic tego upoważnienia jest istotnym naruszeniem prawa w rozumieniu art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. Należy przy tym podkreślić, że w przywołanym przepisie ustawodawca nie posługuje się kryterium "rażącego" naruszenia prawa lecz "istotnego" naruszenia prawa. W orzecznictwie sądów administracyjnych, zarówno sprzed reformy jak i w tym najnowszym, do takich "istotnych" naruszeń prawa, skutkujących nieważnością uchwały, zalicza się między innymi naruszenie przepisów wyznaczających upoważnienie do podejmowania uchwał (zob. np.: wyrok NSA z dnia 10 lipca 1992 r. SA/Wr 660/92, a także wyrok NSA z dnia 20 stycznia 2016 r., II FSK 2419/15).

W tej sprawie Rad Miasta w Zbąszynku przekroczyła granice upoważnienia ustawowego przy określeniu wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi składanej przez właścicieli nieruchomości, zaś Sąd I instancji błędnie ocenił charakter tego naruszenia prawa.

Z tego względu zasadne okazały się zarzuty dotyczące naruszenia wymienionych w pkt I skargi kasacyjnej przepisów prawa materialnego, których pochodną stanowiły zarzuty dotyczące naruszenia przepisów prawa procesowego.

6. Mając powyższe na uwadze Naczelny Sąd Administracyjny na podstawie art. 185 § 1 p.p.s.a. orzekł jak w sentencji wyroku. Przy ponownym rozpatrzeniu sprawy Sąd I instancji uwzględni przedstawioną wyżej ocenę prawną.